

ΣΤΗΝ ΜΑΝΑΝ ΜΟΥ

-Παιδάτζιν μου, ρε Χαριλλή,
παρέτα τζιείν' τον πιριλλήν
τζιαι κάτσε να δκιαβάσεις,
εφώναζεν η μάνα μου,
μα 'γιώ, που την πελλάραν μου,
ελάλουν της να «σκάσεις!».

Εθάρκουν την πως με μισά,
μα 'ταν τα λόγια της γρυσά,
θκιαμάντια δίχως ταίριν,
τζι' ήμουν ροκόλιν του σιοιγιού,
τζι' έν έβαλλα 'φτίν του γονιού,
σειμώναν – καλοτζιαίριν!

Επέρασαν γρόνια πολλά,
τζι' ηύρα χαρές, τζι' ηύρα καλά,
μα σαν την μάναν, όι!,
ν' ακούω τζιείν' το «Χαριλλή,
παρέτα πκιον τον πιριλλήν,
τζι' ασκόπα το ρολόι!».

Μα το ρολόι μου βουρά,
το γέρημον εν καρτερά
μιτσής να ξαναγίνω,
τζιαι ν' ακροστώ, χαρούσιμα,
τα λόγια της τα νούσιμα,
ποζαύλιν να μεν μείνω.

Τζιαι να 'τουν να 'ρτεις, α μανά,
στον κόσμον τούτον αξανά,
όρκον βαρύν διώ σου,
ν' ακρώνουμαι τα λόγια σου,
να σου φιλώ τα πόθκια σου,
που μ' είσιες σαν το φως σου.

Χάρης Μεττής